

нещо лошо, въ една одачка добра, но самъ самъ билъ, самъ ми беше тешко, че не можахъ, за да віда ніто іс пенжара, ніто из вратата, защото, ако погледна, ще да ма віди некоі і после ще да ма біе. Сутрина на 12 часа по турски ма пущаха і вечеръ на 13 часа, но другите стојха повече отванъ около 3 часа сутринъ і трі вечеръ. Но ась само 5 минути ако бі да са забва въ захода, то требаше, за да ма вікатъ.

То когато доді на 24 іуніе 1876, захванаха, за да ни пішатъ, но нікога не мокаха, за да ни знаятъ, колко хора іма въ затворъ. Тогава подіръ 5 ден вікаха една молла отъ ванъ і доді, за да на написа добре. Тогава на свареніето на месеца една вечеръ віждамъ, че іскарватъ отъ затворъ 12 души селені і гі качатъ на меркепъ і гі іспроваждатъ, но за каде, нікоі не знаі. Но тамо імаше едно благородно момче, пумаче, което ми каза: „Юрдане, Богъ да ги прости тези хора, те ги испроводи́ха 6-хъ за Самоковъ и 6-хъ за Ихтіанъ і тая ношъ ще ги обесятъ; і тука въ Софія ще да обесятъ тая ношъ некои 8 души селене. Но васъ утре ще да ви пуснатъ, само четірма ілі петъ ще да а спратъ, за да ги іспроводатъ за Цариградъ“. Когато са самна, то чухме, са бесіха нощесъ 8 душе; тогава доде помачето и ми каза: „Даі бакшише да а отпуснатъ. Само 5 ще да останатъ“. Тогава по часа 9 по турски сутринат на вікаха і на попитаха: „Имате лі кіфілі?“ Но ніе отговоріхме, че імамі. Това каза, за да на завіде едінь заптіе на мітрополіята; тоя день беше 1 августъ 1876, за насъ светі день; дреба, за да го празнуваме на сега годі. Додохме въ мітрополіята по часа 10¹/₂. Какво да відішъ? Когато са сра светъ, отъ сека страна зеха да носатъ маже, жені, бабічкі, момічета — ізі, дрехі, гащі, чорапі і другі. Додоха сіромасі да видятъ, ако іма нещо, за да пошіятъ зараді бедните; едни са радватъ, другі са на плачатъ; тогава піръ едінь часъ бехме січкі облечені въ добрі дрехі. Тога на распоредіха вханіщата і неко захванаха, за да на іспроваждатъ і да ні даватъ за харчъ, а отъ дето іде, і да ни прегращатъ сасъ радостъ, і на зеха по кашата на фрї, і другі некоі тічаха і сабіраха помошъ за іспровождане на момчетата. Індаріте беха сабрали около 200 . . , коіто ги дадоха на момчетата. Сашо дарава мії мало і големо честа, която приємнаха софіеніте нашете момчета, а не оценимо, когато ни ваздаваха чесь, като че бехме мілоністе, а не творніці. Тогава ась намеріхъ учітель Миленкофъ, коіто ма заведе въ ма сі і ма облече. І тамо прі него імаше една баба, кождо защіщавала нъ Ковачюва і го е кріла въ една неделя време, та ми донесе вода, за да ізіміе главіата і краката, і жівахъ неколко дена. Но после додохъ въ кашата на го-інъ Нешо Грозовъ, дето імаше въ неговата каша 2 две момчета въ нашенскію — Петаръ Леф., х. Костандінъ Дімітровъ. Въ неговата каша а жівелі некоі трі месеца време, безъ да знаі освенъ неколко ліца... Міле, І. Грозовъ, Дім. Герновъ, Д. Бочакліевъ. Тогава ась, като стоехъ некоі дінъ месецъ, работіхъ ізигравъ само въ каші — една одая на таянскія консоль і друга на х. Кавезія, і черковната порта направіхъ за поменъ. После, като іспратехмі некоі момці, тогава іспратехмі і тіе двама П. Л., х. К. Ді. Тогава са трудіхме за г. Марка Атанасовъ отъ Браіла; тогава і ась, като зехъ малко помошъ отъ старіца та, са отправіхъ за Пазаржікъ.